

Як написати книжку

— А тепер, — запитує приємний журналіст із журналу *Modern Woman*, — як воно, писати вже сьому книгу?

— Неймовірно, — бреше Єва. — Я дуже рада працювати над нею і не можу дочекатися, коли зможу поділитися цією історією з усіма своїми читачами.

Це кошмар. Слова вже кілька тижнів, як загрузли в голові, і я не знаю, що робити. Все здається надутим, безглуздим. Чому я взагалі захотіла стати письменницею?

— Можете щось про неї розповісти? — запитує журналіст.

— Так, це довга історія про родину Вілсонів, яка розгортається в міжвоєнний період у великому замиському будинку.

— Звучить чудово!

— Дякую, — відповідає Єва, але сама не дуже в це вірить.

— Ми з нетерпінням чекаємо на її вихід! А тепер, я думаю, наші читачі хотіли б запитати: чи є у вас якась порада для початківців?

— Так, — відповідає Єва, яка вже відповіла на це запитання близько двадцяти п'яти тисяч разів і тому добре обдумала свою відповідь. — Справді, є. Ось моя порада: пишiть книгу, яку ви самі хотіли б прочитати. Уявіть, що ви зайшли до книгарні і знайшли ідеальну книгу. Книгу, яку ви б одразу купили. Яка вона? Про що вона? Який жанр? А потім напишіть цю книгу. І найголовніше — пишiть правду. Пишіть про те, що знаєте, і робіть це переконливо. Я не маю на увазі писати нехудожню літературу, — пояснює вона. — Просто пишiть правду про життя, — незалежно від жанру.

— Дуже мудра порада. А тепер, — каже журналіст, — перейдімо до вашого особистого життя. У вас п'ятеро дітей! Як вам вдається знаходити час на письменництво?

— Ну, мій чоловік просто неймовірний, — чесно відповідає Єва. — Без нього я б не впоралася. Наприклад, сьогодні він повів усіх дітей на пікнік, щоб я могла писати.

— Який молодець!

— Так, він і справді такий. Ми працюємо як команда. Тобто ми завжди зайняті, завжди метушимося, але ми самі вирішили створити велику родину, і нам це подобається.

— Дякую, — каже журналіст. — На цьому все. Дякую вам і бажаю успіху з новою книжкою.

— І я вам дякую, — відповідає Єва. — Гарного дня! Вона кладе слухавку, зітхає і без ентузіазму дивиться на екран комп'ютера.

Повертається до письменництва. Вдома нікого немає, отже, ніяких виправдань. Проблема в тому, що вона розгубила весь ентузіазм, який колись відчувала до свого сюжету, а залишилося написати ще вісімдесят тисяч слів.

«Проблема в тому, що мені вже байдуже до цих дурних Вілсонів, — похмуро розмірковує Єва. — Мені байдуже, чи втратить містер Вілсон роботу, чи зійдеться Гарріет Вілсон із конюхом і навіть чи вступить Британія у війну».

Вона замислюється, чи не приготувати собі кави, але потім передумує. Може, варто піти до кав'ярні і пошукати натхнення там?

Грюкнувши за собою вхідними дверима, вона відразу відчуває полегшення. *Нарешті.* Їй просто потрібно трохи свіжого повітря. Вона неквапливо прогулюється вулицею, насолоджуючись сонячним промінням і привабливими вітринами крамниць. Вона майже дійшла до Вімблдон-Віледж, модної вулиці з дорогими магазинами та кав'ярнями обабіч дороги, і...

О Боже!

Вона зупиняється біля бутіка, куди часто заходила раніше. Вітрина порожня, за винятком одного манекена в сукні. Від її вигляду Євине серце завмирає.

Це не просто сукня, — це чарівна, срібляста, божественна сукня, пошита із сірого шовку та сріблястих леліток. Вона ідеальна — від намистинок на тонких бретельках до мініатюрного шлейфу. Ця сукня гідна Оскара. Вона ідеально пасуватиме їй. Вона просто *мусить* її приміряти.

Вілсони та їхній занедбаний замський будинок вивітрюються з її думок, щойно вона заходить до магазину і просить приміряти срібну сукню з лелітками.

— Звичайно, — відповідає продавчиня, знімаючи сукню з манекена. — Це модель від Дженні Пакхем. Остання сукня. Чудова, правда? З якої нагоди?

«О Боже, — думає Єва. — Що я роблю?» Їй нікуди піти в цій сукні. Куди вона її одягне?

У неї немає відповіді. Вона просто знає, що *мусить* її приміряти.

— Нагоди немає, — каже Єва. — Просто чудова сукня. — Вона впевнена, що нагода ще з'явиться.

Вбираючись у сукню, вона вже знає, що це вдалий вибір, і саме збирається попросити допомоги із застіркою, коли дзвонить телефон. О Боже, це Нік. Вона мала писати, а замість цього вже майже вдягнула сукню, яка їй не потрібна.

— Привіт?.. — відповідає вона, усвідомлюючи, що її голос вже звучить винувато.

— Кохана, вибач, що відриваю тебе від роботи, — лунає його знайомий голос. — Просто хотів поцікавитися, як справи й чи не хочеш ти, щоб я ще трохи побув із дітьми?

— Ні, не турбуйся, — каже вона дещо зарізко. — Я... Насправді я вийшла на вулицю, — трохи пошукати натхнення.

— Чудово! — відповідає її чоловік, який нічого не підозрює, і Єва червоніє. Тепер вона почувається винною. Але сукня така чудова!.. — Тоді я не буду тебе відволікати, — продовжує він. — Щастя! Скоро побачимось.

Єва виходить до основної зали магазину, і продавчиня ахає.

— Маєте приголомшливий вигляд! Ви *мусите* знайти нагоду, щоб її одягти.

— Нагода сама знайдеться, якщо купити сукню, — загадково відповідає Єва. — Принаймні я так вважаю.

— То ви берете її?

— Думаю, так. Можете допомогти мені із застібною, будь ласка? — Поки продавчиня підтягує застібку, Єва усвідомлює, що все-таки купить сукню. Водночас її мучать докори сумління, адже покупка сукні точно не була в її списку справ на сьогодні. Там було лише одне: писати книгу. Кінцевий термін

здачі невблаганно наближається, видавництво чекає, а про її відданих читачів годі й казати.

Після того, як вона вилізла із сукні, а продавчиня склала її в кілька шарів паперової обгортки, Єва відкриває на телефоні свою незавершену роботу і пробігається по ній очима. Їй не подобається жодне слово. Потім вона відкриває останній рахунок із кредитної картки *Visa*. Враження від нього теж не надто приємні. Як вона могла витратити стільки грошей? Вона ж останнім часом навіть не ходила по магазинах. Вона прокручує вниз, потім вгору, знову вниз, намагаючись з'ясувати, на що вона витратила 39 фунтів у *Fortnum & Mason*. Вона ніколи не ходить у *Fortnum & Mason*.

І тоді стається щось дивне. У її голові голосно і чітко лунають її ж власні слова.

Пиши книгу, яку ти сама хотіла б прочитати. Пиши правду про життя, — незалежно від жанру. Пиши про те, що знаєш, і роби це переконливо.

Про що їй було б цікаво читати? Що вона знає? Які істини про життя вона пізнала?

У неї з'явилася абсолютно нова ідея для книги, і вона видалася їй такою свіжою та цікавою, що Єва відкриває документ на телефоні й починає швидко друкувати, намагаючись записати ідею, поки не забула. Вона скористається власною порадою. Вона

писатиме правду. Вона напише книгу, яку сама хотіла б прочитати — про те, що знає.

Єва Монро
«Розтринькувачка»
Розділ перший

Гаразд. Без паніки. Дора Делані дивилася на рахунок своєї кредитної картки *Visa* і відчувала, як переживає всі стадії горя.

Шок, гнів, заперечення, торг і, зрештою (дуже неохоче) — прийняття.

«Могло бути гірше», — подумала вона, похмуро дивлячись на екран телефону. Борги — це просто частина життя, як мистецтво чи тай-чі, і їх треба приймати такими, які вони є. Хоча... невже вона справді витратила 99,50 фунтів у *Sephora*? Що вона собі думала? А що це за 45 фунтів у *North Face*? Вона ніколи не заходила в *North Face*. У неї що, амнезія?

Стривайте, може, хтось украв її кредитну картку?..

Єва видихає, натискає «Зберегти», а потім перечитує свої слова з дедалі більшою радістю. Так краще. *Пиши про те, що знаєш*. Книга про шопінг у Лондоні, а не якась нудна сага про замський будинок. Вона вже думає наперед: планує розділи, уявляє діалоги, сміється з жартів. Цю книжку буде цікаво писати. *Цікаво*. І вона не може дочекатися, щоб почати. До

біса цих дурних Вілсонів, їхні вечірні сукні та стримані манери представників вищого класу. Вона хоче писати про щось *реальне і сучасне*.

— Хочете примірник нашого каталогу? — запитує продавчиня, яка терпляче чекала, поки Єва закінчить.

— Так, будь ласка, чом би й ні? — погоджується Єва, відчуваючи хвилю впевненості. Її нова книга буде успішною. З'явиться нагода вбрати цю неймовірну блискучу сукню. І вона назавжди залишиться її щасливою сукнею, яку вона одягла, коли їй спала на думку ця нова ідея.

— Чи потрібно ще щось? — запитує продавчиня. — Взуття? Накидка?

— Ні, дякую, — відповідає Єва, променисто усміхаючись і дістаючи кредитну картку. — У мене є все необхідне.